

PHẦN 18

Mười giờ ngày hôm sau, Lộ San cũng chưa dậy, Cốc Minh thức và đi tự bao giờ, nêu bà vú không kêu dậy, có lẽ nàng sẽ đến 12 giờ trưa:

- Cô ơi! Hãy thức dậy, đầu hôm cô ngủ cũng sớm mà!
- Vú à, đầu hôm tôi ngủ gục tại bàn trang điểm cho đến 3 giờ.
- Sao cô không đến giường mà ngủ.
- Tại không được hài lòng.
- Có lẽ cậu đã làm ồn cô ngủ không được à?
- Ồ! Mới vừa ngủ, ảnh làm ồn giật mình thức dậy, nên không thể ngủ lại được.

Bà vú giọng ôn hòa khuyên lơn:

- Thôi, cô giận mà làm gì. Vợ chồng sao khỏi có lúc buồn giận cãi vã nhau, hãy vui vẻ lại đi! Tôi sẽ đi mua đồ cho cô ăn nhé?
- Tôi không muốn ăn gì cả, chỉ muốn ngủ thôi.
- Cô muốn ngủ đến chừng nào mới thẳng giấc?
- Tới hai giờ chiều.
- Đói chết ngủ sao cho được. Cô không xuống lầu dùng cơm sao, bà bảo tôi lên gọi cô dậy dùng cơm. Ngủ đến mười một giờ rưỡi cũng đủ rồi.
- Chiều nay tôi hẹn đi chơi với bạn.
- Đi chơi cứ đi, bà rất đồng ý cho cô đi chơi, cậu bạn đi học thì cô cũng nên đi chơi cho khuây khỏa, bằng không, ngồi thui thủi tối ngày tại nhà tù túng lắm.

Nghe bà vú nói, nàng vô cùng cảm kích. nàng nắm tay bà vú nói:

- Chỉ có vú mới hiểu được lòng tôi. Cảm ơn vú.
- Không dám, cô hãy ngủ đi!
- Tôi không thể ngủ lại được. Vú à, vú xét thấy tôi có làm tròn bổn phận vợ con không?

- Đương nhiên. Nếu không được vậy làm sao cậu thương yêu cô đúng mức. Ông và bà cũng khen ngợi cô không tiếc lời. Tôi với lão Vương xem cô cũng như con của mình, tuy rằng, chúng tôi không đủ tư cách làm cha mẹ mà thôi.

- Vú à, tôi không xứng đáng theo lời vú khen ngợi.

- Cô đừng nói vậy, tất cả trong gia đình này xem cô như là người con gái ngoan.

Lòng nàng cảm thấy bất an, hay nàng thấy mình có lỗi?

Đôi mắt nàng nhìn vào cõi xa xăm, tuy nhiên nàng vẫn không rời một ý nghĩ:

- Vú à, chiều nay tôi phải đi nữa.

Bà vú cũng không biết chiều nay nàng đi đâu, nhưng bà phải hỏi cho vừa lòng nàng:

- Cô lại muốn đi du ngoạn nữa à?

- Ồ! Tôi có đi, trong lòng mới cảm thấy vui vẻ.

- Cũng nên đi chớ sao, trong gia đình này ai cũng muốn cho cô được vui vẻ. Nhưng cô đi đâu có thể cho tôi biết?

Lộ San hơi gựt mình, nhưng nghe nói dối của nàng cũng đủ để phản ứng kịp thời:

- Tôi... đến nhà người bạn học cùng đi du ngoạn.

- Đến nhà bạn học chơi thì cả nhà đều đồng ý. Nhưng cô phải về sớm một chút, để mọi người khỏi phải lo và trông đợi.

Bà vú sắp sửa đi múc nước cho nàng rửa mặt, nhưng nàng gọi giựt lại:

- Vú à, vú không thể bỏ bạn chuyện vãn với tôi sao?

- Để múc nước cho cô rửa mặt đã rồi sẽ nói chuyện.

- Nếu vú là mẹ tôi thì hay quá. Vú à, chỉ có vú mới không muốn tôi trở thành gái hư.

- Trong khi cô cao hứng không kịp suy nghĩ mà nói vậy, thực ra...

Thực ra, nàng hiện giờ là dâu của lão Vương và của bà. Bà vú nói đến đây thì nghẹn lời. Lộ San cũng không chú ý. Giây lát sau, bà vú bung nước vào, nhưng bà cũng không rảnh mà nói chuyện nhiều với Lộ San:

- Cô à, đã đến giờ phải đi nấu cơm, giấy lát tôi sẽ đàm luận với cô.
- Được rồi.
- Cô chờ tôi làm thức ăn xong sẽ bung lên cho cô dùng.
- Không cần thiết cho lắm, để dùng cơm trưa luôn thể cũng được.

Bà vú đi rồi, Lộ San lại nghĩ đến những lúc vui sướng với Tạ Cách Luân. Hiện giờ, nàng nghĩ đến Tạ Cách Luân điều nào cũng tốt hơn tất cả, nếu Tạ Cách Luân có nặng nhẹ với nàng, nàng cũng không hề trách.

Bữa cơm trưa, Cốc Minh về dùng cơm xong, chàng nghỉ ngơi giấy lát rồi lại đi vào lớp nữa. Cốc Minh đi rồi, Lộ San cảm thấy nhẹ nhõm như thoát khỏi một cái ách khá nặng, tinh thần nàng rất hứng khởi, nàng lập tức trang điểm để đi gặp tình nhân. Không có Cốc Minh, không ai lấy giày cho nàng mang, lấy áo cho nàng mặc, lấy thứ này, đem thứ khác, nhưng nàng cũng không một lời oán trách.

Cứ chiều lệ nàng đến phòng mẹ chồng để nói lão là mình đi chơi nhà bạn học. Bà mẹ chồng cũng vui vẻ dặn dò con dâu đủ điều. Chừng một giờ sau, nàng đến nơi hò hẹn với Tạ Cách Luân, chàng dẫn nàng đến ngôi nhà mới. Khi xuống xe ba bánh, Luân đỡ nàng xuống xe, Lộ San nói:

- Quả đúng là một ngõ hẻm lý tưởng, nơi đây khỏi sợ ai chú ý.
- Qua ngõ hẻm này, lên lầu sẽ có căn phòng rất trang nhã.
- Anh chọn nơi này rất thích hợp.
- Tuy nhiên, anh không vừa ý vì ngõ này quá hẹp.
- Nếu không phải là anh thì ai thỉnh em cũng không đến.
- Nếu không phải vì em thì ai mướn anh đến đây anh cũng không đến.

Lộ San sững sờ giấy lát, rồi nũng nịu:

- Anh hư lắm.

Cả hai cùng cười, tay nắm tay, vai kề vai, hai người cùng dắt nhau lên lầu, khi đến gian phòng, Luân cười hỏi:

- Vừa ý không?

- Nên hỏi mình á.

- Hỏi những gì?

- Phòng khuê của anh mà!

- Sao không nói phòng khuê? Anh đã nhiều ngày chắc không khuê, chỉ vì em không thường ở đây.

- Bây giờ em đến, đâu còn không khuê nữa?

- Hay lắm, bây giờ có cả tâm phòng của anh nữa. Ý! mời ngồi chớ!

Lộ San quá si tình chàng, nàng ngồi xuống ghế sofa, sau đó nàng nhìn khắp gian phòng, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi:

- Anh chuẩn bị kết hôn sao vậy?

- Sao em thấy điều đó?

- Một người lại mua chi hai chiếc giường cho phí tiền.

- Không phí đâu, em đến thêm nữa, không phải là hai người sao?

- Không ngờ anh nghĩ quá nhiều chuyện như vậy.

- Lộ San, bất cứ bận việc gì, anh luôn nhớ đến em.

- Anh nhớ đến em làm sao?

- Ngày hôm qua một sợi tóc của em nó vương lên mũi anh, em thổi một hơi nó bay đi, thật là đáng nhớ.

- Chỉ nhớ điểm đó thôi?

- Nhiều lắm chớ, dầu cho tập hợp các nhà tiểu thuyết hay trên thế giới cũng không thể diễn tả cho hết.

- Đáng tiếc anh không phải là tiểu thuyết gia.

- Anh cũng được một "gia" chớ.

- Gia gì? Bà ngoại gia? Hay là con dê nhỏ nhỏ muốn hồ gia?

- Không, anh là cảm tình gia, vì anh chỉ cảm tình duy nhất một mình em mà thôi.

Lộ San muốn cười lại không cười, trạng thái nàng trông rất hấp dẫn. Nàng hận vì không được nằm gập lên giường mà cười giỡn với chàng cho đến trời nghiêng đất lở nàng mới vừa lòng.

- Cách Luân, ví như anh hỏi trời xuân ở đâu, em đáp, trời xuân nằm gọn trong gian phòng này.

- Phải rồi, em là vị thần của mùa xuân, mang mùa xuân đến cho anh.

- Chúng ta có thể nghe một đĩa nhạc nghe anh?

- Tất cả là của em, quả tim này cũng do em điều khiển, hà tất phải hỏi làm gì?

Nàng đến mở máy hát, chọn đĩa hát có cái tên là "Đêm thanh người vắng" trong khi chàng nấu nước pha cà phê.

Nàng mở máy hát rất nhỏ như sợ người ngoài nghe trộm. Tạ Cách Luân châm cà phê, hai người cùng uống.

Lộ San không hề nghĩ đến mình là gái đã có chồng. Luân cũng không hề mình vắn vít người đàn bà đã có chồng, bọn họ xem nhau như một đôi vợ chồng chánh thức.

- Cách Luân à, đồ đạc trong gian phòng này mới tất cả, chắc anh sắm nhiều tiền lắm?

- Ba má cho tiền xài trước khi nhận việc, anh lấy tiền đó mà sắm tất cả cho gian phòng này.

- Anh có thiếu tiền chi dụng không?

- Nếu thiếu, anh viết thư cho má, thì má cho liền hà.

- Anh có được bà mẹ rất thương con.

- Ba anh cũng vậy. Lộ San! Không bao lâu nữa ba má anh sẽ là ba má của em.

Câu nói ấy không gây cho Lộ San lo lắng, trái lại càng gây cho nàng hứng khởi thêm:

- Anh à, em rất hy vọng ngày đó sẽ đến với chúng ta.

- Anh cũng tự tin rằng, ngày đó phải đến với chúng ta. Gia đình anh tuy có tiền, nhưng anh thích tự lập nên đến làm việc nơi đây.

- Chờ ngày anh chánh thức nhận việc...

Luân đoán trước nàng sẽ nói gì, bèn tiếp lời:

- Chừng đó em sẽ chính thức ly hôn với Cốc Minh.

Lộ San như sợ hãi, nàng run giọng:

- Cách Luân!

- Lộ San, bất cứ những chuyện gì em cũng đừng lo sợ vì bên cạnh em còn có anh.

- Khi nghĩ đến chuyện ly hôn em lo sợ quá.

- Sợ nỗi gì, tại bên Mỹ ly hôn là chuyện thông thường. Anh chẳng đã nói, bên cạnh em luôn luôn có anh.

Như thiện lương con người đánh thức, nàng lặng lẽ giây lát, nói:

- Chỉ vì Cốc Minh và cả nhà hấn đối với em rất tốt.

- Thế là, chúng ta yêu nhau không hơn tất cả sao?

- Bởi điều đó làm cho em khó nghĩ. Hơn nữa em đã có hai con gái với Cốc Minh.

Giọng Tạ Cách Luân càng nghiêm chỉnh hơn:

- Nếu thế thì em đâu có thật yêu anh. Lòng tự tôn của anh đến đây đã bị tổn thương!

Lộ San tỏ vẻ e ngại nói:

- Cách Luân, anh nên tin ở lòng thành thật của em yêu anh, em chẳng đã thồ lộ cùng anh, mới 14 tuổi em đã yêu anh không thể tưởng. Từ đó mỗi tình đầu ghi đậm trong lòng em cho đến bây giờ. Cách Luân, mọi việc nên suy nghĩ chín chắn một chút. Riêng em đã tuyệt đối yêu anh, có thể chết vì anh.

Luân dùng tay sờ trên khuôn mặt nàng, giọng chàng rất êm dịu và ngọt ngào:

- Em thứ lỗi cho anh, bởi quá yêu em mà anh thốt ra lời nói đó. Hiện giờ chúng ta tạm thời gác chuyện ấy lại đi nhé!

- Giây lát sau, máy hát không biết hát đến khúc nhạc gì, máy vẫn chạy mà không nghe tiếng, vì đã hết đĩa.

Trong gian phòng chẳng những không còn nghe tiếng âm nhạc, cũng không còn nghe tiếng người. Lặng yên như đêm vắng. Chàng và nàng như đã quá mỗi mệt, nằm lăm ra ngủ vùi. Tiếng động duy nhất trong không khí chỉ là hơi thở của hai người.

Độ chừng ba giờ sau, Lộ San bị cơn ác mộng làm nàng tỉnh giấc. Nàng phát giác thân hình rất kỳ dị. Nàng kinh sợ, hai lòng bàn tay úp lên đôi mắt, như không muốn nhìn thấy tất cả sự vật quanh mình.

Nhưng cạnh nàng có một thân hình hấp dẫn, khiến nàng mê loạn, quên mình là người đàn bà đã thất tiết với chồng. Đôi mắt nàng chỉ còn hiện lên dục vọng. Luân cũng giựt mình tỉnh dậy, chàng mỉm cười:

- Lộ San! Em đã thức?

- Ủa! Cách Luân, hiện giờ em giống như một con...

- Một con gì? Con chim nhỏ đẹp đẽ hả?

- Không phải đẹp, mà nó bay trong mờ mịt không nhìn rõ phương hướng Đông Tây Nam Bắc chi cả.

- Có anh, đừng sợ gì cả.

- Bởi có anh hướng dẫn, em tin vào đó mà bớt sợ sệt.

- Nếu có chuyện gì khó xử, em hãy đến tìm anh.

- Anh đối xử với em rất đẹp, em cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc.

- Lộ San! Anh mong em về trước bữa cơm chiều.

- Anh chán em ở lâu tại đây?

- Mong em đừng hiểu như vậy, anh muốn khuyên em về sớm để tạm thời tránh những hoài nghi, trong khi chúng ta đang chuẩn bị. Dầu họ hoài nghi hay phát hiện ra, chúng ta cũng không sợ gì, nhưng sẽ gây trở ngại cho kế hoạch tương lai.

- Vậy thì em về bây giờ?

- Em đi rồi, gian phòng và cả luân quả tim anh đều cảm thấy trống trải lạnh lùng, nhưng muốn vui vẻ lâu dài, chúng ta tạm thời nhẫn nại.

- Em nghe lời anh, vĩnh viễn nghe lời anh.

- Lộ San! Em hãy đi rửa mặt và trang điểm lại, bằng không, em sẽ bị họ phát giác ra cuộc hội ngộ của chúng ta.

Tâm thần nàng hoảng hốt, Tạ Cách Luân hốt thúc, nàng mới tỉnh, trang điểm qua loa mặt mày, chải sơ đầu tóc lại.

Đang lúc Luân gọi xe đưa nàng về, nàng kích động muốn khóc đi được, nàng không biết tương lai của mình sẽ ra sao?

Lộ San về đến thì Cốc Minh chưa về, thâm tâm nàng cảm thấy có duyên may. Nàng lập tức thay đổi quần áo đã nhàu nát, xong đâu đấy, nàng không một chút sợ sệt nào. Bà vú gọi nàng đến dùng cơm. Khi đến bàn ăn, bà Lâm kêu lên:

- Bà vú ơi, bà không hỏi lão xem có đi rước cậu về không vậy?

- Thưa bà, lão Vương nói đi rước cậu, nhưng đã tan học, nên cậu về rồi.

Lão Lâm tiếp lời:

- Có lẽ nó đến chơi nhà bạn học. Bà sao lạ, nó đâu phải trẻ nít mà sợ lạc đường?

- Ông làm cha, nhưng không lưu tâm đến con cái. Tôi luôn luôn xem Cốc Minh là đứa trẻ, tôi mến thương nó, nên luôn luôn phải lưu tâm đến nó.

Lão Lâm không trả lời. Muốn cho không khí ôn hòa, Lộ San bèn dùng đũa gấp thức ăn, vui vẻ nói:

- Má à, đây là hủ tiếu nấu canh thịt, là món má ưa thích, con kính má một miếng. Ba thì thích móng heo, con kính dâng ba một chiếc.

Vợ chồng lão Lâm thấy con dâu hiếu kính như vậy thì cũng vui mừng. Bà Lâm nói:

- Lộ San, con cũng ăn đi chớ.

- Dạ, con cũng ăn với ba má.

Lão Lâm nhìn nàng nói:

- Lộ San gần đây như con bị ràng buộc lắm thì phải?

Nàng thất kinh thâm nghĩ, có lẽ họ đã hiểu chuyện không đẹp của mình? Tiếp theo đó, bà Lâm nói:

- Có tâm sự gì con hãy nói cho má nghe, má hứa sẽ giải quyết ổn thỏa cho con.

Lộ San giả bộ cười đùa vui vẻ nói:

- Thưa má, không có chuyện gì mà con dám dẫu ba má.

Nàng trả lời khiến cho vợ chồng lão Lâm vô cùng vui đẹp, bà Lâm nói:

- Thấy con buồn nên thường tìm bạn học mà du ngoạn, má với ba con rất mừng. Nếu bạn học của con đến, nên đãi đằng họ cho tử tế nghe con.

Lão Lâm tiếp lời:

- Cốc Minh hằng ngày nó đi học, con ở nhà một mình, thật ra rất buồn bực.

Lợi dụng cơ hội đó, Lộ San tiếp theo:

- Do đó, gần đây con thường đi du ngoạn.

- Nếu con cần dùng xe, ba sẽ giao cho con sử dụng ưu tiên. Con đừng ngại chi cả.

- Ba đối với con rất tốt.

- Không phải ba, đó là ý kiến của má con chứ.

- Con cảm ơn má.

- Gan ruột của má con toàn bằng chất bột mì, chỉ có ba mới hiểu rõ điều tốt đó thôi.

- Thưa ba, lòng dạ của má con rất hiền lành, theo con hiểu như vậy.

Bà Lâm vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Theo ý con, gan ruột của ba con làm bằng chất gì?

- Dạ.. Có phải bằng chất bột mì không má?

- Không, ai có cái tốt của nấy. Gan ruột của ba con chứa toàn chất Tượng Sĩ Tượng không hà.

Không phải riêng Lộ San mà đến lão Lâm cũng phải tức cười, sau trận vui cười rộn rã, bà Lâm dịu dàng nói:

- Lộ San! Không phải má trách con, cũng không phải bảo con hằng ngày phải bồng Nhị Lộ và Tiểu Lộ, nhưng má thấy từ trước con thường dắt chúng đi chơi hoặc ẵm bồng chúng gần đây má thấy con không hề gần gũi chúng nó. Má đề tính con, má hy vọng Từ nay con không nên đối với chúng nó như người dung kẻ lạ, thiếu hẳn tình cảm mẹ con. Chúng nó còn quá nhỏ, nếu con không gần gũi thì thiếu cái tình đầm ấm của mẹ con.

- Má con nói rất phải, ba cũng đồng ý điều đó. Lộ San! Khi con đi ra khỏi nhà, chưa bao giờ nghe chúng nó gọi đến má, chúng xem vú em là điều cần thiết mà thôi.

Những điều này rất đúng Lộ San không thể phủ nhận được. Nàng cảm thấy có lỗi với cha mẹ chồng, và hai đứa con chính mình sanh ra nó. Ngồi chịu trận rất lâu, Lộ San không biết trả lời thế nào.

Lão Lâm thấy thế bèn an ủi:

- Lộ San! Con đừng tưởng ba má nói thế mà khó chịu, lời má con vừa nói là để nhắc cho con nhớ, chớ không phải trách cứ gì con.

- Dạ lời ba má nói rất phải, Từ nay con sẽ thường dắt bọn chúng đi chơi, ẵm bồng và gần gũi chúng nó.

Bà Lâm lộ vẻ mừng rỡ và rất an ủi:

- Thế thì không có chi bằng. Hãy ăn cơm đi con.

- Bà à, đêm nay tôi tính ở nhà, nhưng bọn họ chỉ có ba, còn thiếu một tay, nên không thể từ chối được, đành phải hứa ngồi sòng với họ.

- Thì tôi đã nói gan ruột của ông chứa toàn bài tứ sắc đâu có sai.

- Bà nói thì đương nhiên không sai làm rồi. Lộ San theo con biết Cốc Minh có đồng ý điều đó không?

Chuyện đó khiến cho Lộ San không muốn đáp, mắt nàng luôn nhìn về hướng mẹ chồng, bà Lâm chẳng nói cười, đôi mắt bà liếc sang lão, lão thản nhiên ngồi ăn.

Lộ San muốn bắt cười, nhưng cắn răng cố nín.

Cơm nước xong, lão Lâm đi ngồi sòng, bà Lâm và Lộ San ngồi tại phòng khách nói chuyện rất lâu nhưng Cốc Minh vẫn chưa về:

- Nó chưa về cũng hà tiện gọi điện thoại về nữa. Lộ San! Con hãy lên lầu nghỉ đi, má ngồi đây chờ chồng con.

Cốc Minh có về hay không hiện tại đối với Lộ San không thành vấn đề. Nàng nói:

- Chắc anh ấy đến nhà bạn học chơi, má để con ở đây trò chuyện với má.

Theo nàng nghĩ, kể từ nay mẹ chồng đối với nàng mới là trọng yếu, trong tương lai có chi biến đổi, bọn họ sẽ phát giác. Cốc Minh thường vắng nhà, nếu có xảy ra, nàng sẽ đổ thừa: Tuy vật chất thừa hưởng đầy đủ, nhưng tinh thần bị chồng lạt lẽo. Như thế thì chuyện nàng ước hội với tình nhân, sẽ qui trách nhiệm cho Cốc Minh.

Đến lúc đó, nàng sẽ lấy việc này mà tranh chấp với chàng. Vì lòng nàng hiện tại chỉ nhắm vào Tạ Cách Luân, chỉ còn biết Tạ Cách Luân. Thề xác nàng gửi nơi nhà họ Cốc, nhưng tâm hồn nàng đã gửi trọn cho Tạ Cách Luân.

Đáng thương cho vợ chồng lão Lâm cũng bị bức màn tình ái qui quyết của nàng che mờ mắt. Chuyện như thế mà bà Lâm vẫn với giọng hiền lành:

- Lộ San! Đến lúc nghỉ hè, má muốn Cốc Minh nó bồi bạn cùng con đi du lịch một phen. Tuy đã làm cha mẹ, nhưng tuổi các con còn quá trẻ, ra đi du lịch, người ta sẽ cho rằng vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật.

- Cám ơn lòng tốt của má, nhưng đến lúc đó, chắc con không thể đi.

- Sao lại không thể đi?

- Con... Con... giọng nàng tắt nghẽn nơi đây, nàng tìm mãi cũng không ra câu giải đáp cho ổn thỏa. Bà Lâm thấy thế bèn cười cười nói:

- Đến chừng đó sẽ tính cũng không sao. À Lộ San! Con có mệt hãy lên lầu mà nghỉ đi, má ngồi chờ Cốc Minh về để má dạy nó ít lời.

- Má à, anh Minh ít khi đi về trễ.

Nghe nàng dâu bào chữa cho chồng, bà Lâm nhận thấy dâu con thương nhau, bà vô cùng sung sướng. Khi Lộ San đi lên lầu, bà Lâm nhìn theo mà mỉm cười, với nụ cười rất thỏa ý.

Yêu thương? Có trời mà biết. Trong lúc bà đặc ý ngồi nơi phòng khách trông đợi Cốc Minh, cũng là lúc Lộ San ngồi đứng không yên. Nàng nhớ những gì Tạ Cách Luân cho nàng thụ hưởng, những phút yêu đương say đắm nồng nhiệt.

Càng nhớ chừng nào nàng không thể chịu nổi, phải đi tìm Luân cho được mới nghe. Nàng lập tức mang xách tay đi tìm. Khi ra đến cửa, bỗng nhiên nàng lùi trở lại.

Nàng nhớ ra trước bữa cơm chiều Luân đâu có ở nhà mà đến tìm chàng!

Nàng thôi chí, mang xách tay trở vào để trên ghế, nằm lăn lên giường mà ngủ, nhưng làm sao ngủ được?

Nhớ lại chiều hôm qua tại gian phòng trang trí tuy đơn giản nhưng rất mỹ thuật, trên chiếc giường mới tinh, chàng đã hiến dâng cho nàng những gì sung sướng tuyệt vời.

Càng nhớ đến chừng nào nàng càng để cao Tạ Cách Luân chừng nấy, cho rằng Luân là người đàn ông đúng nghĩa. Luân hơn Cốc Minh rất nhiều, không còn xem Cốc Minh vào đâu cả. Lắm khi Cốc Minh theo quán quít, nàng càng bực mình, lắm khi Cốc Minh ôm ấp nàng, trong ảo tưởng của nàng biến Cốc Minh trở thành Tạ Cách Luân.

Nàng than thân trách phận, tại sao tuổi mình còn quá trẻ, mà lại đi kết hôn với Cốc Minh. Nếu chưa kết hôn thì đâu đến nỗi bây giờ phải tính toán thâm lén, thật rất bực mình.

Nàng quá bực tức, xô chiếc gối của Cốc Minh sang một bên, và những gì Cốc Minh thường dùng sang một nơi khác, nàng cho rằng, cũng tại các vật này mà nó hại cho đời nàng phải dang dở. Nàng có ý nghĩ quái ác, vái cho Cốc Minh đừng về, vĩnh viễn cũng đừng về, nếu Minh bị xe đụng chết đi, nàng cũng không nhỏ một chút nước mắt! Vấn đề giữa nàng với Cốc Minh cũng không dễ giải quyết, trừ phi vô cớ làm ồn lên, mãi kiếm chuyện hơn thua vô lý, chớ đối với Cốc Minh, bao giờ chàng cũng kiên nhẫn rộng lượng và nhịn nhục, không bao giờ làm phật lòng vợ.

Chỉ có điều, chiều nay chàng không về, ước mong đến sáng chàng về, nàng sẽ vịn vào cơ đó mà gây hấn, làm ồn lên một phen. Từ đó sẽ không thiết gì đến anh ta nữa.

Nàng đang suy nghĩ lộn xộn thế đó, bỗng nghe có tiếng chân đi, quả nhiên không phải tiếng chân của bà vú, mà tiếng chân đi chậm chậm và chắc. Đúng là Cốc Minh, chàng vừa đến bước vào phòng một cách vui vẻ:

- Lộ San! Anh báo cáo cho em nghe một tin mới mẻ.

Chẳng những nàng không cho đó là điều lạ, mà trợn mắt nhìn chiếc gối của chàng, đồng thời nằm xuống xoay mặt vào vách, không đếm xỉa gì đến chàng. Cốc Minh không hiểu vợ mình có điều gì mà tỏ thái độ bực tức như vậy?

Mặc dầu chàng rất hoang mang, nhưng không biết làm thế nào hơn, chỉ ngồi xuống mép giường, đưa tay ra sờ nhẹ lên vai nàng, với động tác an ủi và dỗ dành nàng.

Nào ngờ khi tay chàng chạm đến da thì nàng hét mạnh ra.

- Lộ San! Lại nổi sùng lên nữa hả? Chuyện gì vậy?

- Không chuyện gì cả, nếu anh biết trọng tình tôi đôi chút thì để yên cho tôi.

- Nhưng, anh cho em biết một tin tức rất mới mẻ này.

Đối với Lộ San hiện giờ, dầu cho trăng trên trời có nổ thành từng mảnh vụn, nàng cũng chẳng xem ra gì, chỉ có ai khen ngợi Tạ Cách Luân thì mới là quan trọng. Cốc Minh thấy nàng không nói gì, chàng nói tiếp:

- Chiều nay anh đi ngang qua chân thang lầu, dụng ý của anh tìm xem có Khổng Vân đánh giày không để anh thuyết phục anh ta một lần nữa, khuyên bỏ nghề đánh giày đêm đi, về ở chung gia đình này theo ý má đề nghị hôm trước, để anh ta có nơi ăn chốn ở mà yên trí học hành.

Lộ San như giận dữ la lên:

- Yêu cầu anh đừng nói nữa. Em không nghe đâu em không thèm nghe đâu.

Cốc Minh không ngờ nàng có thái độ kỳ dị đến không ưng ý nghe chàng nói những tin tức lạ, tuy nhiên chàng vẫn nói đều đều:

- Lộ San! Tin này nhứt định em thích nghe nè, không gặp chàng đánh giày nữa, anh đi bách bộ đến đường Hoàng Dương, không ngờ gặp anh và người bạn gái của anh ta cặp tay nhau đi bách bộ trông rất thong thả. Lộ San! Em có biết bạn gái của anh ta là ai không?

- ... Lộ San không thèm hỏi một tiếng. Chàng vui vẻ kể tiếp:

- Người ấy là chị Hà Lộ Ni tiểu thơ đấy.

Lộ San nghe đến đây quên phứt điều cấm hận Cốc Minh, nàng ngồi phất dậy, lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Thật vậy sao?

- Một ngàn lần thật, anh dối gạt em mà làm gì? Nếu nghe người nói lại thì mình còn hoài nghi, đằng này chính mắt anh chẳng những không thấy mà còn chào hỏi hai người, chị Lộ Ni lại còn giới thiệu Khổng Vân cho anh nữa. Vì vậy mà anh và Khổng Vân cùng cười ầm lên, chị Lộ Ni không hiểu chuyện đầu đuôi

như thế nào, Khổng Vân nói rõ đầu đuôi sự liên hệ giữa anh và Khổng Vân, chị ấy cũng phát cười theo.

Lộ San nghe nói, nàng không vừa ý, như tự nói cho mình nghe:

- Hèn chi chị ấy làm ra vẻ bảo mật, người bạn trai của chị là một gã đánh giày không hơn không kém.

- Lộ San! Chúng ta không nên khinh rẻ Khổng Vân, tương lai anh ấy có vẻ sáng chói lắm, anh nhìn nhận chị Lộ Ni có nhãn quang tinh đời.

- Có ai mà xấu số như tui, có chồng không có danh vọng chi cả.

- Ô! Sao em khinh rẻ anh vậy.

- Hứ! Tui không hề hứng thú chút nào với anh cả.

Nàng nói một câu vô cùng tàn nhẫn xong nàng nằm xuống, dùng đôi chơn gát lên chiếc gối của chàng. Cốc Minh bây giờ đã hiểu rõ, Lộ San không còn kính trọng chàng chút nào cả. Nhưng Cốc Minh vẫn đè nén cơn bực bội, tiếp tục nói:

- Sau đó, anh có ý khánh chúc đôi bạn, và mời vào quán đái họ một chầu rất thân mật.

- Ăn tiệc mà không hề nghĩ đến con nhỏ này.

Nghe nàng nói, Cốc Minh sững sờ, bởi chàng cho lời nàng rất phải, tại sao trong bữa tiệc khánh chúc này lại không có nàng tham gia? Lộ San lại nói tiếp:

- Tình cảm của anh đã trở thành tình cảm của tên đao phủ thủ, thỉnh họ đi ăn nhậu để phí tiền và lãng phí thời gian quý báu mà thôi.

- Lộ San! Ý em rất đúng, trong lúc đó, anh đã quên, bây giờ em nhắc lại anh mới nhớ.

- Sao, anh nhớ đến con nhỏ này làm gì, bởi mình đã kết hôn rồi, tui chỉ là con nhỏ khùng mới kết nghĩa cùng anh.

- Đừng nói những lời hài hước đó, có được không?

- Ai thèm làm trò cười cho anh làm gì? Hứ! Hôm nay mới hiểu rõ, tại nhà thì anh giả từ bi, yêu thương đủ điều, khi ra ngoài nào có nhớ đến ai, nếu tôi không lầm, anh xem tui như là một con bạn già, có chút tình tấm mẫn, bằng không thì anh đã hắt tui rồi.

Cốc Minh dẫn cơn bực tức:

- Lộ San! Anh không tin em nói được một câu như thế. Đừng nghĩ quấy, tình của anh yêu em rất sâu đậm không bao giờ nhạt phai.

- Lấy gì mà chứng minh đây?

- Anh xin thề.

- Lời thề đối với anh như ăn cơm bữa.

- Vậy em muốn anh phải làm sao đây?

- Nếu anh thật lòng yêu em, anh dám quì tại đầu giường này không?

Cốc Minh có phần do dự, sau cùng chàng cười gượng nói:

- Điều này có thể anh làm được.

- Dám quì đến trời sáng không?

- Dầu phải quì đến rụng hai đầu gối anh cũng không tiếc, để đủ chứng minh lòng anh tha thiết yêu em.

- Hành động chứng minh hơn lời nói.

- Được.

- Hãy đóng cửa phòng lại đi.

- Được rồi.

Nàng đã hoàn toàn thỏa ý, không còn lời nào phải nói.

Cốc Minh đóng kín cửa lại, nếu rui bà vú có đến gặp thì không biết ăn nói làm sao?

Đáng tức cười cho anh chàng Cốc Minh, sau khi đóng cửa lại, liền đến đầu giường mà quì xuống, vừa quì vừa tự trêu chọc lấy mình.

- Lộ San! Đêm nay em cũng nên viết một trang nhật ký của vợ chồng ta.

Lộ San lập tức lấy mền phủ kín đầu lại, không phải nàng chẳng muốn nhìn, mà khi nghe chàng nói thế nàng phát tức cười, nên trùm kín đầu lại, không cho Cốc Minh thấy nàng cười.

Chưa biết do lòng nàng bất nhẫn hay điều gì? Chàng quì khoảng mười phút, nàng bèn nói:

- Đứng dậy đi!

- Tạ ơn cô nương!

- Hãy đi đi.

Khi Cốc Minh đứng dậy, đôi mày chàng nhíu lại, mới quì mười phút mà hai đầu gối rêm nhức, nếu quì đến trời sáng thì chắc phải tìm thầy trị bệnh khớp xương! Chàng xoa xoa đôi đầu gối giây lát rồi lên giường mà nằm. Rất lạ, chàng nằm bên vợ mà có một cảm giác rất lạnh lùng từ tim chàng dâng lên, chàng xoay qua nhìn vợ, nhưng nhìn không thấy nét mặt:

- Lộ San! Em đã tin anh yêu em rồi chứ!

- Hãy ngủ đi! Đừng nói gì thêm nữa.

- Lộ San! Anh đã đền sự bực tức cho em rồi, em cũng mắng nhiếc rồi! Phạt rồi, anh còn điều gì làm lỗi mà em không tha thứ chứ.

- Anh làm thình mà ngủ tức là em tha thứ đó.

- Hiện giờ anh đã nằm yên rồi.

- Còn gì nữa?

- Theo anh nghĩ...

- Đừng nghĩ gì hết.

- Lộ San!

- Chán lắm, đừng gọi nữa có được không?

Ai cũng biết, sự kết hôn và sinh hoạt trong hôn nhân khó mà giải thích một chiều, muốn cho lứa đôi được hạnh phúc đầy đủ, phải kết hợp tình cảm chặt chẽ giữa nhau. Chúng ta ví nữ tính như chiếc đàn thụ cầm, nam tính như là một nhạc sư đàn giỏi khi hòa âm hợp điệu, diễn tấu lên khúc nhạc Loan Phụng hòa mình mới tuyệt vời.

Nhưng đối với đôi chồng vợ "đồng sàng dị mộng" này, không thể hòa tấu khúc nhạc ấy cho xuôi chảy. Cốc Minh lại gọi:

- Lộ San! Anh...

Lần này Lộ San như quá bực tức bèn la lớn lên:

- Anh không hiểu tâm tình của vợ con một chút nào, thật anh là người quá tàn ác, chỉ biết riêng mình thôi.

- Xin lỗi, em không muốn thì anh ngủ vậy.

Lời của Lộ San như trận mưa lớp dập tắt ngọn lửa dục vọng, Cốc Minh không dám nhúc nhích, cũng không cần thiết gì nữa, với giọng đau khổ:

- Lộ San! Nếu anh làm gì không vừa lòng, xin em hãy lượng thứ cho sự ngu xuẩn của anh.

Đôi giọt nước mắt của nàng từ từ ứa ra theo hai khóe, có lẽ Lộ San đang chìm đắm vào cảnh ưu sầu và thống khổ.

Đúng vậy, một nàng mà nắm trong vòng tay của hai gã đàn ông, thì sự thống khổ nó sẽ ray rứt đến độ nào?

Điều khó xử cho nàng, sau khi nổi xung lên chàng chỉ phản ứng bằng cách xin nàng tha thứ, chàng ngoan ngoãn đắp kín mền lại, đành chịu cho những thống khổ dày vò. Buồn cho Cốc Minh, vì nàng có tình nhân khác, nên lăm lăm cự tuyệt những đòi hỏi của chàng, trong khi cơ thể của người đàn ông đang tràn trề nhựa sống mà tàn nhẫn là Lộ San.

Bởi hiện nay nàng đã có Tạ Cách Luân, chẳng cần gì đến Cốc Minh nữa, cũng là lúc nàng tìm cách thoát ly tình chồng vợ với chàng. Tim của Lộ San hiện giờ, chỉ có duy nhất hình ảnh của Cách Luân, trừ khi nào Luân bỏ rơi nàng, chuyện đó chưa biết được.

Một màn kịch yêu kỳ dị đã đến giai đoạn gay cấn nhất sẽ tiếp diễn.